

Ocaña el Pierrot

Si l'Ocaña és un Pierrot, el clown trist enamorat de la Lluna, per què es va disfressar de Sol?

Hi ha qui us dirà que així, groc sobre groc, dissimulava l'hepatitis que va arrossegar desde l'estiu de 1981 fins a la seva mort. Sense descartar-ho, però, és probable que ho fes influït pel teatre de carrer de Comediants. La disfressa i el pasacalles de Cantillana, per exemple, són massa semblants al gegantó i la cercavila del *Sol, Solet* (1978); i quan l'Ocaña amaga una carretilla al raig superior del Sol i converteix l'estendard en el ceptrot del diable dels correfocs, és impossible no emparentar-ho amb *Dimonis* (1981).

Segons Comediants, *Sol, Solet* és un "cant a la llum del món, a la natura, a les ganes de viure, de saltar, de córrer i cridar als quatre vents que les coses més simples permeten assolir la felicitat"; i a *Dimonis* "l'actor és un mestre de cerimònies que a través de la borratxera de foc i la sensació de caos organitzat proclama la necessitat de fer del carrer l'espai públic de tothom".

L'Ocaña, sens dubte, dubte, ho degué d'entendre així i el seu encert va ser barrejar-ho tot i més. Potser per aquesta raó, en Pedro G. Romero intueix un "gato-sol" en la disfressa i una conjuració a la deessa egípcia Bastet. O una invocació al déu Aton, perquè una de les prefiguracions de la disfressa, la que pinta a l'escola El Cargol de Barcelona, és un Sol que, entremig dels raigs que es desenrotllen com serpentines, allarga cap a terra una mà vermella. Una de les mans d'Aton? La força vital que anima tota la canalla que el segueix embadalida? O, potser, la guspira que salta i encén el vestit de paper?

En aquest sentit, l'altra prefiguració és la disfressa de "quiosco ambulante" que va lluir al carnaval de La Paloma l'any 1982, una evocació espectral del transformista en flames a *Lejos de los árboles*, la pel·lícula d'en Jacinto Esteva.

Pere Pedrals

Arxiu ocañí